

fart ja de set, volia beure
dins aquells llavis com un vas.

I devingué la set més forta
com si s'hagués begut el sol.
—Aigua, Bernat, ton foc m'ha morta—
diu ella i cau sobre 'l trispol.

II

I aquell desert mai s'acabava,
aquell desert de sec marès.
Ja una taronja sols quedava
—la derrerena de les tres.—

Mes En Bernat l'aixeca en l'aire
com si fos l'hostia del altà;
i aspirant-ne tota sa flaire,
va dir amb veu que retronà:

—Dolça taronja benehida,
ja sols esper de tu món bé,
mes, si no trob l'aigua de vida,
abans qu'obrir-te morire!

I reprengué s'eterna via
cap a ponent per dins els prats,
sol amb els corbs per companyia
i l'ombra errant dels dos albats.

Son còs en febre se desfeia
de tanta set i tanta ardor;
í per tant dins ses mans somreia
el fruit etern de la frescor...

En va florien les ginestres
per refrescar el seu bleixar,

en và'l cavall feia set destres
a cada salt pel salobrar.

Prou la taronja temptadora
li prometia rou etern:
tota frescor mesquina fóra
per apagà aquell foc d'infern!

I la taronja se marcía
flonja d'amor i voluptats;
i ell l'estrenyia, l'estrenyia
davall sos dits tots enfebrats.

Ja la ciutat se destriava
damunt el puig assoleiat;
i els carros alts de roda blava
ja s'en anaven al mercat.

Peró'l cavall ja se retia,
el cavall roig encara en flor,
i el sol entant ja se ponía
com una gran taronja d'or...

Mes en Bernat mai s'aturava,
sempre a l'etzar de sa greu sort.
I a cada passa s'enfonsava
dins les tenebres de la mort.

Se va aclucar tota esperança.
Va desapareixe'l bon crmí.
I ell va sentir l'esgarripança
i l'alegria del morí.

Va tancá'ls ulls plen d'agonia,
va cloure'ls llavis sanguejants,
va plegá'ls braços. I moria
amb la taronja dins les mans.

DEL GRAN AMOR

(FRAGMENT)

PER MATEU JULIÀ.

Tristis est anima mea usque ad mortem.

AL sentir el calfred de l'agonia,
Jesús tombà l'esguard a l'infinit:
El Sol encara era alt, i el jorn moria
ofegat per les ombres de la nit;
i una remor de tot arreu venia,
d'oratge, de desordre, de neguit.

I Jesús comprengué que les primeres
senyals naixien del suprem dolò;
i al mormorar les oracions postreres,
extengué'ls ulls enllà de l'horitzó,
fins a la fi de totes les fronteres,
fins al terme de tota gernació.

I l'història futura de la vida
va guaitant com s'escriu al llibre obert
de la Terra malalta i revellida,
que amb la tristesa d'un pervindre incert
va seguint son romiatge, adolorida,
per la sorra infecunda d'un desert.

D'un desert desolat, en qual planura,
tot d'un plegat, com un estel perdut
en l'immensa foscor de nit obscura,
una llum d'esperança ha aparegut,
que fa claror de sol, i que perdura
damunt dels vents que torben la quietut.